

de turfgravers, de turfdrogers, en de andere arbeiders en de schippers, en de jongens: 'n haile bult minsken . . ."

Och, en zoo is het ook wel . . . nee, vermóórd land is het niet, en als je de bloeiende aardappelvelden ziet of de wuivende roggeakkers, die er na 'n paar jaren zijn op de plek waar nu de hopen turf staan temidden van de donkere velden, nee, dan is het géén vermoord land . . .

We liepen terug — de grond werd drasser . . .

„Koffie?"

De baas noodde ons er op — de warme dronk lokte . . . na den moeizamen loop in den natten morgen over de velden . . .

De kachel brandde al in het ruime vertrek, waar we binnen kwamen na in het voorhuis onze druipende jasser gelaten te hebben . . . Met turf natuurlijk . . .

Lekker warm was het, na de vochtigheid buiten, „'n mins knapte d'r hielmaal van up."

Alleen maar — terwijl we daar ons warmden en verkwikten, begon de regen heviger te kletteren . . . Wij wachten — maar ze minderde niet . . .

„Tou dèn moar." We stapten op — haalden den motor — sloeg die aan en in den stuivenden, stroomenden regen ging het huis toe, langs „wijken", en „vaarten", en „diepen . . ."

## LIJSTER

Goeden morgen, zwartkop, is de zon al weer op,  
En ben je weer dapper aan 't fluiten.  
Zeg, al dat kabaal in dien hoogen boom,  
Dat haalde me juist uit m'n morgendroom,  
En joeg me den tuin in naar buiten.

Je zit me daar hoog in dien eiketop,  
En zingt maar en laat mij hier praten.  
Geen vogel zoo vroeg is zoo leutig van zin.  
Zeg, heb je al een nestje met kleuters er in?  
Ha! vrindje, je loopt in de gaten.

Ja zeker, je hebt schik om je koddige jong,  
Dat schreeuwt en kabaalt om wat voedsel.  
Schei nou maar eens uit met dat tietelgetuit,  
Speel nou maar een wijs op een andere fluit,  
Zoek voer voor je jonge gebroedsel.

Je vrouwtje is druk aan de scharrel in 't hout,  
En ploetert naar wormen en maden.  
Vooruit, aan je werk! Zeg, hou je je mond!  
(Daar wiekte de vogel snel naar den grond)  
Juist, zwartkop, dat is je geraden.

JAN H. DE GROOT